

FORRÁS

IV. évfolyam 2. szám

2018. február

A NAGYVÁRAD-ÚJVÁROSI SZENT LÁSZLÓ-PLÉBÁNIA HAVILAPJA

Kinyújtotta a kezét

Jézus korában, és persze az Ószövetségben, aki leprás lett, aki elkapta ezt a szörnyű bőrbetegséget vagy valamilyen válfaját, az egyszerűen élő halottnak számított. A rabbik tanítása szerint a lepra az elkövetett bűnök miatti igazságos isteni büntetés volt, így aki megbetegedett, nemcsak elkülönülve kellett élnie, annak nemcsak a családját kellett elhagynia, annak nemcsak megszaggatott ruhát kellett viselnie messziről kiabálva, hogy „tisztátalan, tisztátalan!”, nemcsak Jeruzsálembe, a szent városba nem volt szabad belépnie, nemcsak, hogy önmagát kellett ellátnia, hanem még hordoznia kellett a lelki súlyt is, hogy ő bűnös, ő Isten büntetését viseli. Érthető, hogy a leprás a legkönyörgőbb mozdulattal, letérdelve kéri Jézustól a gyógyulást, a megszabadulást, mondhatni a feltámadást. És Jézus, ahogy Mózes kinyújtotta kezét a Vörös tenger felé és a vizek két oldalt kettéváltak (Kiv 14, 16), hogy a nép száraz lábbal átkeljen és megmeneküljön, kinyújtotta kezét a beteg felé és azt mondta: „Akarom, tisztulj meg!” és azonnal lement a lepra róla (Mk 1, 41-42).

Ma is nagyon sok ember kényszerül térdre az élete terhei, testi vagy lelki betegségei, keresztjei, nehézségei és súlyos gondjai, kudarcai vagy akár bűnei miatt. És ma nekünk, Krisztus követőinek kell feléjük kinyújtanunk a kezünket és segítségükre lennünk. Sajnos sokszor elmegyünk a bajban

lévők mellett, mert el vagyunk foglalva saját bajainkkal, vagy azt gondoljuk magunkban, „ennek úgy sincs értelme, én úgy sem tudok segíteni, ez már egy elveszett ember”, és a kezünk a zsebünkben marad. Egy elmeegógyintézet homlokzatára latin szavakkal írták ki a súlyos üzenetet: „Ne bántsátok az élő halottakat!” – mert az ember sokszor, nemhogy részvéttel nem tud lenni, de még akár a durvaság, a kegyetlenség és az érzéketlenség is jellemezheti a szenvedőkkel szemben; kezét nemhogy segítségnyújtásra, hanem fájdalom okozására nyújtja ki. Jézus példájára, amint kinyújtja kezét a leprás felé és meggyógyítja őt, legyünk mi is a részvét és nem a szájalom, a segítség és nem a könyörtelenség, a jó és nem a közömbösség munkálói, mi legyünk Jézus kinyújtott segítő kezei.

Fr. Herr így fogalmazott: „A nagy csatát, gyakran a »kicsiben« vívjuk meg, és veszítjük el, mert az ember nem veszi észre, hogy a »kicsiben« az egész dől el.” Igaz, hogy leprást nem tudok meggyógyítani, terheket nem tudok megszüntetni, bajokat nem tudok megoldani, de kis dolgokat tudok tenni, talán csak éppen a kezemet kinyújtani és egy simogatást adni, és ez már az egész.

Pék Sándor
plébános

„...az Isten azért vált emberré, hogy az ember Istenné váljon”

A török uralom alóli felszabadulást követően, az 1693-ban újjraalakított nagyvárad latin szertartású székeskáptalan fogadalommal kötelezte el magát, hogy hálaadásul és engesztelésül minden évben a farsang utolsó három napján szentségimádást tart, melynek helyül a Szent László-templomot választotta. Idén *február 11-13.* között kerül sor a triduumra. Hálásan köszönjük, hogy Ft. Román János nagybányai plébános elfogadta meghívásunkat és együtt ünnepelhetünk. Ráhangelődésképpen kérdeztük vendégünket:

- Főtisztelendő plébános úr, a triduum alkalmával egy 325 évvel ezelőtt tett fogadalmat erősítünk meg. Ez az elköteleződés több, mint három évszázada hálaadásra és engesztelésre hív bennünket. Véleménye szerint napjainkban a fogadalom, elköteleződés mennyire meghatározó, tartós az ember életében?

- Fogadalom, egymást követő nemzedékek elköteleződése élteti a csíksomlyói búcsút, a Szatmári Egyházmegye legnagyobb ünnepét – a Jézus Szíve búcsút –, és számtalan más közösség ünnepét. Nagyon szegények lennénk ezek nélkül.

Egy fogadalmi ünnepség mögött Isten egy-egy csodáját, emberi történelmünkbe való beavatkozását vélem felfedezni; ezek észrevételéből születik meg az ünnep. Az egyház a „meghívottak” közössége, a nép amelyben és amelyen keresztül Isten megmutatja hatalmát és dicsőségét. Ő van a középpontban, nem mi. A váradi fogadalmi ünnepség a keresztény lélek és az Egyház egészségét jelzi. Beteg az az egyház, amelyben az ember körül forog minden és amely nem tud ünnepelni.

Szaktanulmányok szerint, az az ember, aki hálanaplót vezet „boldogabb”, mint az, aki nem. És nemesebb, emberibb ember. A hála tehát boldogabbá tesz.

A fogadalmi ünnepséget ablakhoz hasonlítanám: belepillantunk a múltba, a jövőbe és az égbe. Gyönyörű horizontok nyílnak meg ezáltal és megtanuljuk a látás művészetét. Azt hiszem, hogy a keresztény ember nemcsak lentről fölfelé, a földről az ég felé néző, hanem – a Szentlélek szárnyain hordozva – föntről lefelé, az égből a föld felé tekintő. Megtanulhatjuk Isten szemével látni a valóságot és saját magunkat.

Ft. Román János
nagybányai
esperes-plébános

- Nagy ünnepre készül Egyházunk. 2020-ban Budapesten rendezik meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. Az előkészületi időben milyen gondolatokkal buzdítaná olvasóinkat, hogy az ünnepet valóságos kegyelmi időként éljük meg?

- Fontos, hogy a szervezők által nyújtott „kínálatot” megismerjük és csatlakozzunk kezdeményezéseikhez. Gyönyörű ötlettárat tartalmaznak a már kiadott füzetek, imakönyvek, értesítések. Az első felkészülési évre kiadott füzet például több, mint 170 ötletet tartalmaz. Érdemes átböngészni ezeket, kiválogatni egy-egy ötletet és ezt életbe ültetni – személyenként, közösségenként. Amit viszont nagyon fontosnak tartok az az, hogy ragadjuk meg – naponta, tudatosan – a kereszténység lényegét: az átistenülést. Olyan szépen és merészen fogalmazták meg ezt régen: az Isten azért vált emberré, hogy az ember Istenné váljon. Ezt szolgálja az Eucharisztia: amint a kenyérből és borból Krisztus teste és vére lesz, ugyanígy az áldozó teste és lelke Krisztusivá válik, átváltozik. Ezt a titkot legszebben Szűz Mária életében láthatjuk: az Élő Isten Fia Mária méhébe költözik, Mária lesz a legszentebb szentély. Ugyanez történik azzal, aki az Eucharishtiából részesül. Isten szentélyévé, nemesebbé, szép emberré válik.

- Főtisztelendő plébános úr, köszönjük válaszait és azt, hogy fogadalmi ünnepünkön együtt pillanthatunk be „a múltba, a jövőbe és az égbe”.

vi

Szűz Mária lourdes-i jelenése – A betegek világnapja

XII. PIUS PÁPA

Ima

a lourdesi Szent Szűzhöz

Anyai szavad hívását követve, ó lourdesi szeplőtelen Szűz, hozzád sietünk az egyszerű barlangnál, ahol kegyes voltál megjelenni, hogy az eltévedteknek az imádság és bűnbánat útját mutasd, és hogy a megpróbáltaknak osztogasd a kegyelmeket és királynői jóságod csodáit.

Fogadd szánakozó Királynő dicséretünket és könyörgésünket, amelyeket népek és nemzetek lesújtva a keserűségtől és aggodalomtól bizalommal küldenek Feléd.

Ó, ragyogó égi jelenség, üzd el a sötétség és tévedés szellemét a hit világosságával! Ó, titkos értelmű rózsza, üdítsd fel a csüggedt lelkeket a reménység mennyei illatával! Ó, az üdvösség vizének kimeríthetetlen Forrása, keltsd életre a kiszáradt szíveket, az isteni szeretet áradatával.

Add, hogy általad mindnyájan, kik gyermekeid vagyunk, szenvedéseinkben megerősödjünk, a veszélyekben oltalmat, a küzdelmekben támogatást nyerjünk.

Add, hogy szeressük és szolgáljuk a te igen jóságos Jézusodat. Add, hogy kiérdemeljük az örökké tartó örömeket mennyei trónod közelében. Ámen.

Kölcsönös szeretet – kölcsönös szenvedés

Hamvazószerda jele, szürke hamuja arra figyelmeztet, ami sorsunkban törékeny, emberségünkben esendő. Arra, hogy halandók vagyunk. Mivel csak így, ennek teljes tudomásulvételével érthetjük meg azt a másik „gyengeséget”, „isteni gyengeséget”, amire hamvazószerdán fölkészülünk: Krisztus halálát.

A nagyböjt első napja nem véletlenül a halandó emberé, ahogy az utolsó se véletlenül a sírba fektetett Istené. Krisztus halandóságunkban adhatott nekünk egyedül halhatatlan találkozót, ahogy ezt a József Attila-sorok szándékuk ellenére is megfogalmazták: „Aki halandó, csak halandót / szerethet halhatatlanul”. Ez az isteni szeretet legmélyebb titka, mely épp veszendőségünket választotta örök találkozóhelyül.

A hamu keresztjéről a kereszt halottjáig egyenes út vezet, egyazon út különböző stációin át. Minden állomás veszendőségünk egy-egy fejezete: tökéletes osztozkodás Isten és ember közt – halálban és halhatatlanságban.

Irányelvek a következő évre (évekre)

Exc. Böcskei László nagyvárad megyés püspök VI./2017. körleveléből

(folytatás előző lapszámunkból)

Ezek a gondolatok alapozhatják meg a jövőbe mutató törekvéseinket, melyeken keresztül tovább szeretnénk haladni a megújulás útján. Egyben támpontokat is kaphatunk ahhoz, hogy helyesen tájékozódva megmaradjunk a jó úton és a reánk leselkedő elvilágiasodás, elkényelmesedés veszélyeivel szemben biztosan haladjunk a cél felé. Ilyen meggondolásból mindenkit szeretettel arra hívok, hogy vállaljuk közösen ezt az utat, amelynek fő feltétele

éppen abban áll, hogy átengedjük magunkat az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztusnak. Az úton haladva jobban **törekedjünk Őt megismerni**, majd szorosabban próbáljuk **megélni a közösséget a jelenlévő Úrral**, hogy majd ezeknek eredményeként Jézus eukarisztikus jelenléte meghozza **életünk megújulását**, amely az Istennel való együttlét legmagasabb foka, amit örömmel akarunk hirdetni és ünnepelni a világ előtt.

A következő **2018. év** lelkipásztori tervét erre a gondolatra szeretném helyezni, mégpedig úgy, hogy az említett eukarisztikus úton, elsősorban **az Úr Jézus mélyebb megismerését** tűznénk ki célul a „*Nagy sokaság csatlakozott hozzá, mert hallották, mi mindent tett.*”(Mk 3, 8b) mottó jegyében. Jézus Krisztus nyilvános tevékenységének feldolgozása nagyban hozzájárulhat ahhoz, hogy mélyebben megértsük üzenetének lényegét és felismerjük azt, hogy tanításában és csodáiban bennünket is megszólít.

Ezt követné majd egy másik esztendő (**2019**), amikor a már megújult kapcsoltunk Jézussal, egy bensőségebb és mélyebb kifejezésre juthat azáltal, hogy **tudatosabban törekszünk az eukarisztikus életre**, azaz, többet és jobban keressük a személyes együttlétet a szentségi Jézussal, több teret engedünk neki arra, hogy átjárja a mi életünket.

A Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszus évében (**2020**) a **tanúságtétel és Isten szeretetének meghirdetése** kerülne középpontba, amikor az Oltáriszentség forrásából fakadó örömet szeretnénk elvinni környezetünkbe és a világba.

A 2018. év Lelkipásztori Terve a Nemzetközi Eukarisztikus Kongresszus mottóját is követi: **Minden forrásom belőled fakad. (Zsolt 87, 7).** Egyértelműnek mondhatjuk ezt a bátor kijelentést, mely senkit sem állít korlátok közé. A *minden* a kimeríthetetlenségre és a megújulás lehetőségére emlékeztet, biztat, bátorít mindenkit. A *forrás* az újdonságot jelenti a mi életünkben és az ebből fakadó frissességet. Ezt a forrást akarjuk megközelíteni, hogy jobban megismerve Őt, Jézus Krisztust, igazából élni tudjunk belőle.

(...)

„*Íme hitünk szent titka!*” - Ez a már idézett akklamáció az isteni élet gazdaságának megközelítésére hív. A szentségi Jézusban már most és már itt megízlelhetjük az isteni élet szépségét. Keresve Őt, Jézus Krisztust, megtapasztaljuk azt is, hogy földi életünkben is megvalósul Isten csodálatos jelenléte. Hiszen a Jézus-élmény erőt és bátorságot ad, vigaszt és enyhülést hoz az ember életében. Érdemes hitünk eme titkára odafigyelnünk, érdemes újra felfedeznünk ennek erejét, és érdemes elmerülni abba a szeretetbe, amely a szentségi Jézusból árad felénk. Azt kívánom, hogy ez a szeretetáradás megérintsen bennünket és megváltoztassa életünket!

Nagyváradtól Vredenig – első nap:

„Szomorúak vigasztalója”

Január 23–27. között, a vredeni testvér-egyházközösségünknel tettünk látogatást. Plébániánkról, Pék Sándor atya vezetésével, tizenkilencen indultunk útnak a nagyváradai repülőtérrel: Antal Zoltán, Balog Éva, Baricz Hunor, Boros Mária, Csávossy György, Dorhoi Kornélia, Dorhoi Róbert, Fábíán Attila, Korodi Erik, Kötting Krisztina, Pap Gyula, Rozin Erzsébet, Rozin Elemér, Szabó Emese, Tóth Erzsébet, Veres Bernadett, Voiticsek Ilona és Voiticsek Árpád. Terveink szerint a Vredenben töltött napjainkról külön lapszámokban részletesen beszámolunk a kedves híveknek.

Január 23-án, kedden délelőtt indultunk útnak a nagyváradai repülőtérrel. Többen közülünk most utaztak először repülővel. Düsseldorf Weeze reptéren landolt a gépünk, ahol vredeni barátaink énekkel, pezsgővel és nem utolsósorban szívük melegével fogadtak bennünket. Örömteli volt a találkozás.

Vredeni testvéreinkkel közösen továbbutaztunk Németország második legnagyobb zarándokhelyére, Kevelaerbe, a Kegykápolnához. A kápolnák terén található még a Gyertyák kápolnája, a Mária Bazilika, a Papok háza és a Gyóntatókápolna is.

Kevelaer, a Mária Bazilika előtt

A Papok háza zarándokközpontként működik leginkább. Az ide érkező zarándokoknak nyújt szállást, információkat a turistáknak. Itt együtt ebédeltünk, többek között a német lakodalmi levest is megízlelhettük.

Ebéd után a Kegykápolnához vezetett az utunk. Érdekes volt számomra, hogy egy kicsinyke kép, milyen nagy csodákat és még nagyobb tiszteletet tud kiváltani az ide érkezőktől. Röviden elmesélem a kápolna történetét.

Hendrick Busman 1641 karácsonya előtt útban hazafelé a kevelaeri legelőn hallott egy hangot: „Ezen a helyen építs nekem egy kápolnácskát!” Az elkövetkező napokban ismétlődtek a hallomások, ezért elhatározta, hogy felépíti azt. A következő évben a felesége álmában jelenést látott. A felépített kápolnában a Szűzanya képét látta elhelyezve. Ez a kép nagyon hasonlított arra a Mária képre, amelyet néhány nappal azelőtt egy katona kezében látott.

Ez a luxemburgi Istenanya kép volt, melyet mint a Szomorúak vigasztalóját tiszteltek. Busman mindent megtett annak érdekében, hogy a felesége álmát megvalósítsa. Így 1642 júniusában a plébános elhelyezte a kegyképet a kápolna oltárában. Nemsokkal később a kápolnát átépítették. Egy kicsi, de gazdagon díszített hat-szögletű kápolnát alakítottak ki. Az ikon képe meglehetősen szerény, rézből és papírból készült, és nem nagyobb, mint a tenyerünk. Szűz Máriát ábrázolja a kis Jézussal, mindketten koronát viselnek, Mária kezében jogart tart és széles palástot visel. A Szűzanya felett a következő szavak olvashatóak: „Szomorúak vigasztalója könyörögj érettünk.” A kegykép ezüstkeretben van elhelyezve, fölötté aranyozott korona, drágakövekkel díszítve.

A Gyertyák kápolnáját 1643-ban kezdték el építeni. Különlegessége, hogy az ide érkező zarándokcsoportok adományként minden évben egy nagy gyertyát hoznak magukkal, melyeket kihelyeznek a kápolnában. Ezek a gyertyák méretben a húsvéti feltámadási gyertyához hasonlítanak, és az érkező város vagy plébánia címere, szimbólumai láthatóak rajta. Itt közös szentmisén vettünk részt a vreden vendéglátóinkkal.

A zarándokok nagy számban érkeztek a kegyképhez, mely szükségessé tette a Mária Bazilika felépítését. A neogótikus stílusban épült templomot

Kevelaer, a Gyertyák kápolnája

1864-ben szentelték fel. Minden év májusában jelképesen megnyitják a tempolomot. Egy kalapáccsal megkopogtatják a főbejáratot és bevonulnak rajta, majd Mindenszentek ünnepén elhagyják azt. A főbejárat is ezt a jelenetet ábrázolja.

2015-ben a nagy világvallások képviselői is elzarándokoltak Kevelaer városába. A vallásközi zarándoklaton, keresztények, zsidók, muszlimok együttesen imádkoztak és felszólaltak a gyűlölködés, a háború és az erőszak ellen. Ennek szimbolizálásaként a Kápolnák terén meggyújtották a Béke Fényét.

Ilyen lelki élményekkel gazdagodva vezetett utunk tovább Vredembe, ahol elfoglaltuk a szálláshelyünket.

Ez történt velünk vredeni látogatásunk első napján, a következő lapszámainkban a testvér-egyházközösségünkkel töltött napokról olvashatnak majd.

Tótós Erzsébet

A Béke Fénye

Egy mázsa szén, vagy egy marék gyémánt?

Második alkalomához ért a nagyváradi Szent László plébánia által szervezett előadás-sorozat, melynek célja házaspárokat, jegyes-párokat megszólítani, segíteni őket kapcsolatuk elmélyítésében.

Január 14-én a Posticumban szentmisével kezdődött a nap, melyen olyan házaspárokból alakult együttes zenélt, akik később maguk is meghallgatták az előadásokat.

10-kor vette kezdetét Uzsalyné Pécsi Rita előadása a kultúrközpont dísztermében, amely bizony szűkösnek bizonyult a résztvevő több mint 50 házaspárnak. Az első előadás a „Van-e különbség férfi és nő között, és ha nincs – miért van mégis?” címet kapta. Az előadó rávilágított arra, hogy Isten bölcsessége, a teljes emberről alkotott

elképzelését nem egy emberbe, hanem kettőbe oltotta bele. Kiemelte, mennyire fontos, hogy gyermekeink fejlődésük során kapjanak megfelelő férfias és nőies mintákat.

Közös uzsonna és kávézás után folytatódott a rendezvény, melynek második felében főként az édesapákat és atyákat szólították meg. Ez a rész az „Abba – Atya – Édesapa” címet kapta. Láthattuk, hogy apának lenni nagy lehetőség, szent feladat és, hogy a világ az apákért kiált a természetes és természet fölötti létben egyaránt!

A házaspárok feltöltődve, a viszontlátás reményében bizakodva váltak el egymástól. Megtapasztalták, hogy a szép élet titka a jó házasság. A részvétel regisztrációhoz kötött volt, melynek során fontos szempont volt, hogy az előadásokat a pár mindkét tagja hallgassa meg. A rendezvénysorozat célja a házasságok szebbé, jobbá tétele, elmélyítése, valamint az, hogy a résztvevők élethivatásukat Isten és az Egyház törvénye szerint mind jobban meg tudják élni.

Az előadássorozat március 17-én délután folytatódik, amikor a kisgyermekkor, kisiskolás- és serdülőkor életfeladatai kerülnek megbeszélésre. Addig is a résztvevők rövid házi feladatot kaptak, aminek megbeszélése segítheti őket a különböző élethelyzetekben a helyes megoldás megtalálására.

Kovács László és Katalin

*Éltető
sodrásban...*

Házasság hete

2018. február 11–18.

Mi is a Házasság hete?

Közel két évtizede Angliából indult el ez a kezdeményezés, amely Valentin-nap környékén minden évben egy hétig a házasság és a család fontosságára kívánja irányítani a figyelmet. A házasság hetét – amelyhez hazai és nemzetközi szinten is számos ismert közéleti személyiség csatlakozott kifejezve elköteleződését a házasság, a család ügye iránt – mára négy kontinens 21

országában ünneplik. Hazánkban az országos eseménysorozatot 2008 óta rendezik meg a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával, számtalan nagyváros, település, közösség részvételével. A Házasság Hete Szervezőbizottsága által koordinált központi programok fővédnöke 2013 óta Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége.

Öt szeretetnyelv kihívás. „A házasság Isten csodálatos ajándéka és gondoskodása az ember számára, amelyben a felek megtapasztalhatják a feltétel nélküli szeretet, a hűség és az őszinte megbocsátás értékét egy nekik rendelt, de nem tökéletes társon keresztül. A házasságban egy férfi és egy nő saját elhatározásából elkötelezi magát, hogy egymás bátorítására, segítségére és védelmére törekszik egész életében. Ilyen módon a házasság felelősségteljes, biztonságos és meghitt közösséget jelent számukra, és áldásul szolgál életük minden más területén is.

A házasság hete olyan széles körű összefogásra törekszik, mely gyakorlati példamutatással, tudományos kutatások eredményeivel, bibliai és erkölcsi érvekkel támasztja alá a házasság örökkévaló értékét. Bátorít minden olyan helyi kezdeményezést, amely hidat épít az adott közösség környezetében élő házaspárok és családok felé, amely segíti életüket, boldogulásukat. Nyíltan beszél a házasság mindennapi valóságáról, örömeiről és feszültségeiről. Igyekszik bölcs és gyakorlati tanácsokkal ellátni a házasokat és házasulandókat, valamint a teljes helyreállítás reményét ébren tartani azokban, akiknek a kapcsolata válságban van, illetve valamilyen ok miatt megszakadt.”

A Házasság Hete Szervezőbizottsága

Házastársak imája

Uram, segíts nekünk, mindig emlékezzünk arra a napra,
amikor megismerkedtünk, és megszerettük egymást!
Segíts mindig meglátni a jót a társamban és segíts,
hogy közösen tudjuk megoldani gondjainkat.
Segíts kimondani egymás iránti érzéseinket,
és tudjunk bocsánatot kérni egymástól.
Uram kezedbe adjuk házasságunkat! Ámen.

- **Február 11–13. Fogadalmi Szentségimádás és Triduum.** Mindenkit szeretettel várunk a 4 órakor kezdődő szentségimádásra, majd az azt követő, 5 órától kezdődő szentmisére, amelynek szónoka Ft. Román János nagybányai esperes-plébános.
- **Február 11–18. Házasság Hete.**
- **Február 14. Hamvazószerda.** Nagyböjtben pénteki napokon a hústilalom kötelező azoknak, akik 14. életévüket betöltötték. Nagypénteken a böjt minden nagykorút kötelez, mely a betöltött 18 éves kortól kezdődik és a 60. életévük megkezdéséig kötelező.
- **Február 21. Vesperás Boldog Bogdánffy Szilárd vértanú püspök tiszteletére** a nagyváradai Székesegyházban. Az imádság végén átadásra kerül az egyházmegyei érdemérem.
- Januárban az egyház tagjává lett a **kereszttség** szentsége által: Johanna Eunika, Hevesi Sándor István és Tóbiás Orsolya lánya.
- **Utolsó útjukra kísértük:** január 4-én † Hendrik István, 80 éves; január 5-én özv. † Lovász Imréné Leitner Magdolna, 92 éves; január 9-én özv. † Kovács Jánosné Ráczkövi Magdolna 86 éves; január 23-án † Domsa Melitta 33 éves; január 23-én † Kosztin Gyula, 68 éves; január 25-én † Bologán Róbert 27 éves testvéreinket.

A SZENTMISE OLVASMÁNYAI

Febr. 4. – évk. 5. vas.: Jób 7,1-4. 6-7 – 1Kor 9,16-19. 22-23 – Mk 1,29-39

Febr. 11. – évk. 6. vas.: Lev 13,1-2. 44-46 – 1Kor 10,31-11,1 – Mk 1,40-45

Febr. 14. – Hamvazószerda: Joel 2,12-18 – 2Kor 5,20-6,2 – Mt 6,1-6.16-18

Febr. 18. – Nagyböjt 1. vas.: Ter 9,8-15 – 1Pét 3,18-22 – Mk 1,12-15

Febr. 18. – Nagyböjt 2. vas.: Ter 22,1-2. 9a.10-13. 15-18 – Róm 8,31b-34 – Mk 9,2-10

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primáriei utca 9. szám. Telefon: 0259/431-652.

www.szentlaszloplebania.ro

Készült a nagyvárad-i Litera Print nyomdában.